

Arrest

nr. 167 523 van 12 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker dient op 23 juli 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit onderzoek van de Eurodac-database is gebleken dat de vingerafdrukken van de verzoeker reeds op 5 november 2013 asiel aanvraag in Zweden.

1.3. De Belgische autoriteiten richten op 6 oktober 2015 een verzoek tot terugname aan de Zweedse autoriteiten. Op 12 oktober 2015 stemmen de Zweedse autoriteiten uitdrukkelijk in met de terugname van de verzoeker in toepassing van artikel 18.1.d. van de Verordening nr. 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

1.4. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) neemt op 22 december 2015 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Het betreft de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Zweden toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3 j° 18d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 23.07.2015 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Vingerafdrukkenonderzoek (Eurodac-resultaat d.d. 29.09.2015) toont aan dat de betrokkene op 05.11.2013 asiel vroeg in Zweden.

De betrokkene, die staatsburger van Somalië verklaart te zijn, werd gehoord op 29.09.2015 en verklaarde dat hij Somalië op 09.09.2013 verliet en vervolgens met een vals paspoort via hem onbekende landen naar Zweden vloog. De betrokkene vroeg asiel in Zweden, maar zijn aanvraag werd volgens de betrokkene op 19.07.2015 afgewezen. Op 20.07.2015 verliet hij Zweden en vervolgde hij via Denemarken en Duitsland naar België, waar hij op 21.07.2015 aankwam.

Op 06.10.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Zweedse instanties die op 12.10.2015 met toepassing van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek. De Zweedse instanties deelden mee dat de asielaanvraag van de betrokkene finaal werd afgewezen op 14.04.2015.

De betrokkene stelde geen specifieke redenen te hebben voor zijn keuze voor België. Hij uitte tijdens het verhoor verzet tegen een overdracht aan de Zweedse instanties omdat ze zijn asielaanvraag afwezen. Volgens de betrokkene geloofden de Zweedse instanties niet dat de betrokkene en zijn reeds in Zweden verblijvende broer verwant zijn en weigerden ze een DNA-test uit te voeren.

Hieromtrent wijzen we er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag t.o.v. Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de

bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Vooreerst wensen we op te merken dat de Zweedse instanties op 12.10.2015 hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene erkenden en instemden met haar terugname op grond van artikel 18d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18 van Verordening 604/2013 : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". Betreffende het afwijzen van zijn in Zweden ingediende asielaanvraag benadrukken we dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zweden ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zweden het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Zweden onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als Persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, met zouden respecteren. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België in Zweden ingediende asielaanvraag niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden - de bepalingen van de Conventie van Genève en het EVRM- werd getoetst. Verder kent Zweden onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. De betrokkene zal na overdracht aan Zweden een nieuwe asielaanvraag kunnen indienen bij de bevoegde instanties indien hij dat wenst.

De betrokkene maakte tijdens het verhoor geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zweden die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene stelde geen in België verblijvende familie te hebben. Hij maakte wel gewag van een in Zweden verblijvende. De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. Hij maakte gewag van een licht gehoorprobleem. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Zweden zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Zweden in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Zweedse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene met aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grand is! voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3 j° 18d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Zweedse instanties.”.

Op 11 januari 2016 werd de verzoekende partij overgedragen aan Zweden.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota een exceptie van gebrek aan belang op, nu de verzoekende partij reeds werd overgedragen aan Zweden.

De Raad moet echter vaststellen dat op de huidige Dublinprocedure reeds de Dublin-III-Verordening van toepassing is nu zowel het beschermingsverzoek in België als het terugnameverzoek aan Italië dateren van na 1 januari 2014. De verwerende partij betwist dit niet zoals blijkt uit de bestreden beslissing, nu zij zelf toepassing maakt van deze verordening. De Dublin-III-Verordening staat bovendien in de hiërarchie der rechtsnormen boven de Vreemdelingenwet.

Artikel 29, 3 van de Dublin-III-Verordening bepaalt als volgt: *“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”*

Artikel 30, 2 van de Dublin-III-Verordening bepaalt: *“Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.”*

Hieruit blijkt duidelijk dat de verwerende partij niet kan worden gevolgd als zou de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen voordeel kunnen opleveren. In tegendeel, in geval van eventuele vernietiging zou België ertoe gehouden zijn de verzoekende partij onmiddellijk terug te nemen en dit op eigen kosten.

2.2. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsplicht.

3.1. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“II.1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

II.1.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende

partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

II.1.3. Verzoekende partij zal uitgewezen worden naar Zweden, waar zij ontegensprekelijk gevaar loopt om meerdere redenen:

- Zij riskeert immers gesanctioneerd te worden in de vorm van nog minder kans op opvang, aangezien zij nu als een 'Dubliner' zal worden beschouwd.

Verzoekende partij meent dat de Zweedse instanties vluchtelingen geen of alleszins onvoldoende opvang (kunnen) bieden.

Verzoekende partij heeft tijdens haar Dublin-interview spontaan aangegeven dat zij in Zweden was geweest.

Verzoekende partij kan volgens verwerende partij geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maken, omdat zij de asielprocedure reeds doorlopen heeft en nogmaals asiel kan aanvragen in Zweden. Deze redenering van verwerende partij houdt geen steek.

II.1.4. De verwerende partij moet, ingevolge het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland, individuele garanties geven aan de verzoekende partij omtrent de specifieke opvangvoorzieningen.

In casu motiveert verwerende partij 'de Zweedse instanties zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.'

Verwerende partij gaat er met andere woorden vanuit dat verzoekende partij adequate opvang zal krijgen zonder dat er garanties zijn op opvang. Als de Zweedse autoriteiten de derde dag op voorhand zonder meer 'worden in kennis gesteld' van de terugkomst van verzoekende partij, zonder dat zij daar een gepast gevolg aangeven, zullen de Belgische instanties daarvan niet op de hoogte zijn.

Nochtans toont actuele informatie aan dat verzoekende partij op de straat zal terecht komen, zeker aangezien zij reeds een asielprocedure doorlopen heeft.

Verzoekende partij leest het volgende in de media (eigen onderlijning):

□ 'Zweden verwacht tot 190.000 asielzoekers' dd. 22/10/2015 1 :

Zweden houdt dit jaar rekening met meer asielzoekers dan voordien werd gedacht. Volgens een nieuwe prognose kunnen tot 190.000 mensen in het land asiel zoeken. Tot op heden gingen de Zweedse migratieautoriteiten ervan uit dat tot 150.000 mensen asiel zullen aanvragen. "De situatie is zonder voorgaande", zegt de directeur van de migratieautoriteiten, Anders Danielsson, in een mededeling. Tegen het einde van het jaar kunnen er tot 45.000 slaapplekken te weinig zijn. Zweden neemt in verhouding tot het aantal inwoners de meeste vluchtelingen op in Europa. In Zweden stapelen intussen de vermoedelijke brandstichtingen tegen geplande asielopvangcentra zich op. Zo is afgelopen nacht brand uitgebroken in een gebouw in het Zuid-Zweedse Skane, dat voorzien is voor vluchtelingen. Er vielen geen gewonden.

□ 'Zweden verzoekt asielzoekers blijf weg' dd. 09/11/2015 2:

"De Zweedse minister voor Migratie Morgan Johansson heeft vluchtelingen opgeroepen niet meer naar Zweden te komen maar in Duitsland te blijven. 'We zitten in een dramatische situatie die de afgelopen dagen is verergerd.' De Zweedse minister van Migratie Morgan Johansson Volgens de bewindsman heeft zijn land, een van de meest gastvrije landen voor migranten in Europa, de grens bereikt van wat het kan om migranten op te vangen. Duitse media schrijven dat ontheemden die nu in Zweden aankomen de keuze voorgelegd krijgen om terug te keren naar Duitsland of Denemarken, of om zelf een onderkomen te zoeken. "We zitten in een dramatische situatie die de afgelopen dagen is verergerd", aldus Johansson. Zweden verwacht dit jaar 190.000 vluchtelingen, twee keer zoveel als eerder werd aangenomen. Noodsteun Johansson kondigde gisteren al aan dat Zweden noodsteun gaat aanvragen bij de Europese Unie om te helpen bij de grote instroom van asielzoekers. Op dit moment

[1 <http://www.hln.be/hln/nl/34662/Vluchtelingencrisis/article/detail/2498836/2015/10/22/Zweden-verwacht-tot-190-000-asielzoekers.dhtml>

2 <http://www.hln.be/hln/nl/34662/Vluchtelingencrisis/article/detail/2515983/2015/11/06/Zweden-verzoekt-asielzoekers-blijf-weg.dhtml>]

arriveren zo'n tweeduizend ontheemden per dag in het land. Daaronder zijn veel vluchtelingen die eerst in tenten in Duitsland zaten. In de Duitse plaats Rostock zouden zo'n vijfduizend asielzoekers wachten tot ze naar Zweden kunnen."

□ "Zweden sluit grenzen" dd. 13/11/2015 3

Verzoekende partij stelt zich dan ook ernstige vragen bij de garantie van verwerende partij met betrekking tot opvang.

Verzoekende partij meent dat ook zij geen garantie heeft op opvang, hetgeen eveneens een schending van artikel 3 EVRM constitueert.

II.1.5. Maar er is meer. Ingevolge het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland waarin gesteld wordt dat de asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid, dient verwerende partij garanties te geven aan de Dubliner.

Verwerende partij lijkt van mening te zijn dat, aangezien verzoekende partij een alleenstaande meerderjarige man is zonder gezin, er geen schending van artikel 3 EVRM lijkt te bestaan bij een terugkeer naar Zweden.

In dit opzicht wenst verzoekende partij te verwijzen naar 'a reflections on reading Tarakhel: Is 'How Bad is Bad Enough' Good Enough?' (Cf. Stuk 2)

Hierin wordt het volgende gesteld:

"The ECtHR in effect, in requiring a rigorous individual assessment, places individual judges and civil servants in charge of Dublin. Systemic breaches may be relevant if the argument is that any transfer would be precluded (as was the case in MSS). In other instances, Article 3 ECI-IR applies, and the sending State must conduct a full and rigorous individual assessment before carrying out a transfer and get suitable individualised guarantees if problems are identified. In that way, Tarakhel significantly tempers the automaticity of distribution under the Dublin System, contrary to the tendency in some EU quarters to suggest that 'the principle of mutual trust may not be placed under question through systematic examination', as had been suggested by Advocate-General Jaskinen in Puid. for instance.

The first important clarification we offer concerns the evidence the applicant needs to provide to trigger the State's duty to get individual guarantees. It appears here the applicant does not have a heavy burden: on the facts of Tarakhel, it seems that raising serious doubts as to the capacities of the reception system⁹⁴ to meet the applicants' individual circumstances — such as their family unity — was enough.

[3 <http://nieuws.tpo.nl/2015/11/13/zweden-sluit-grenzen-aantal-vluchtelingen-neemt-met-de-helpt-af/>]

The dissenters raise a question about whether such assurances are only required for families with children, or also for adults. There is nothing in the majority opinion to suggest that the assessment in Article 3 ECHR could be prejudged by only applying it to families with children. A commitment to avoid exposing human beings to treatment or conditions that are deemed inhuman and degrading is (one would have hoped) a basic minimum of human decency, not an added protection for children."

Verzoekende partij meent dan ook dat de zaak Tarakhel integraal van toepassing is op haar, ongeacht het feit of zij kinderen heeft of niet.

II.1.6. Het hoeft geen betoog dat dit op gespannen voet staat met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest.

In die zin schendt de bestreden beslissing ook het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert immers dat de beslissing gefundeerd moet zijn op zorgvuldige feitengaring.

Verwerende partij rept met geen woord over de overbevolking en duur van de opvang.

De opvang van verzoekende partij – als die er al zal zijn - zal met andere woorden maar tijdelijk zijn.

II.1.7. Onderhavige procedure wordt thans gevoerd omdat verzoekende partij er alle vertrouwen in heeft dat haar asielprocedure in België op een degelijke wijze zal worden gevoerd.

Hoewel Zweden haar verantwoordelijkheid reeds erkend heeft dd. 12.10.2015 voorziet de Dublin III-verordening, dat een erkenning van de verantwoordelijkheid de verplichting inhoudt om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Nochtans blijkt uit mediaverslagen dat dit absoluut niet verzekerd is en nog minder in het geval men een teruggestuurde 'Dubliner' is.

II.1.8. Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dd. 21 december 2011 (overweging 106) immers het volgende:

"Artikel 4 van het Handvest moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de 'verantwoordelijke lidstaat' in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (...)"

Op basis van bovenvermelde rapporten had verwerende partij nooit de bestreden beslissing mogen nemen. Hoe dan ook beschikt verzoekende partij als asielzoeker over meer zekerheden in België dan Zweden.

II.1.9. Het spreekt voor zich dat dergelijke wantoestanden waar verzoekende partij zich gedurende een ontoelaatbaar lange periode mag aan verwachten, flagrant in strijd zijn met artikel 3 EVRM/artikel 4 van het EU-Handvest en dan ook volstrekt ontoelaatbaar en onaanvaardbaar zijn. Het spreekt immers voor zich dat een combinatie van deze elementen een schending van artikel 3 EVRM (en daarmee tevens artikel 4 van het EU-handvest) vormt dat voorziet dat niemand mag worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Uw Raad was in het verleden reeds van oordeel dat er niet zonder meer kan worden uitgegaan dat de verzoeker, gelet op het gebrek aan opvangcapaciteiten en de enorme toestroom aan vluchtelingen, de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen (dd. 22 juni 2015 in UDN-arrest nr. 148 253, dd. 23 september 2015 in annulatiearrest 153 160 en dd. 29 september 2015 in UDN-arrest 153 580). Verzoekende partij meent dat Zweden ook geen garantie kan geven op opvang, net zoals de Italiaanse instanties.

Mede gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekende partij heden loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, was Uw Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek niet volstond. Quod in casu.

Wanneer verwerende partij verzoekende partij naar een land als Zweden uitwijst, ontloopt zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid, maar stelt zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk voor het onderwerpen van verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 EVRM."

3.2. De verzoeker stelt dat hij bij een overdracht aan Zweden het gevaar loopt dat hij dreigt gesanctioneerd te worden in de vorm van nog minder opvang aangezien hij nu als een Dublinterugkeerder zal worden beschouwd. De verzoeker is het niet eens met het standpunt van de verweerder dat hij na de overdracht naar Zweden adequate opvang zal krijgen, en hij verwijst hiertoe naar een aantal arresten van de Raad, naar het arrest *Tarakhel tegen Zwitserland* van het EHRM, naar een aantal persartikelen en een juridisch-wetenschappelijke bijdrage omtrent het arrest *Tarakhel*. Met deze verwijzingen meent de verzoeker aan te kunnen tonen dat hij bij de tenuitvoerlegging van de Dublinoverdracht naar Zweden gedurende een ontoelaatbaar lange periode zal worden onderworpen aan wantoestanden en dat hij op straat zal terechtkomen. Verzoeker meent dat hij geen garantie heeft op opvang. Ook de opvang zal maar tijdelijk zijn.

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake *N.S. tegen Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke

lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. *N.S. t. Secretary of Home Departement*, 86.), is de Dublinoverdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak *Mohammed v. Austria* (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).” [De beoordeling of er substantiële gronden zijn om te geloven dat de aanvrager een reëel en onvermijdelijk risico loopt vereist dat het Hof de condities in de ontvangstlanden onderzoekt in het licht van de standaarden van artikel 3 van het EVRM. Deze standaarden impliceren dat de behandeling die de aanvrager beweert te zullen ondergaan indien hij terugkeert, een minimum graad van ernst moet bereiken om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De beoordeling hiervan is relatief, afhankelijk van alle omstandigheden eigen aan de zaak. Om te bepalen of er in de huidige zaak een reëel risico voor mishandeling is, moet het Hof de voorzienbare gevolgen van een overdracht

van de verzoeker naar Hongarije onderzoeken, de algemene situatie aldaar en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in gedachte houdend].

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

Gelet op hetgeen voorafgaat komt het in eerste instantie aan de verzoeker toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij de thans bestreden Dublinoverdracht aan Zweden een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest verboden behandeling.

3.4. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de verwerende partij de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij met het artikel 3 van het EVRM is nagegaan, doch geconcludeerd heeft dat de verzoekende partij *“niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Zweden een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*. Zo wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat *“de betrokkene stelde geen specifieke reden te hebben voor zijn keuze voor België. Hij uitte tijdens het verhoor verzet tegen een overdracht aan de Zweedse instanties omdat ze zijn asielaanvraag afwezen. Volgens de betrokkene geloofden de Zweedse instanties niet dat de betrokkene en zijn reeds in Zweden verblijvende broer verwant zijn en weigerden ze een DNA-test uit te voeren”* en benadrukt dat *“het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*, dat Zweden *“asielaanvragen aan een individueel onderzoek [onderwerpt] en net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming [toekent] aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden”*, dat Zweden het Vluchtelingenverdrag ondertekende en partij is bij het EVRM, zodat *“(e)r moet (...) van worden uitgegaan dat Zweden het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt”* en dat de verzoekende partij *“in het kader van zijn asielaanvraag echter geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen van gezondheid een overdracht aan Zweden zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege redenen van gezondheid door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat *“(d)e loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven (...) geen grond (kunnen) zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013”*. Het volgen van de keuze van de verzoekende partij met betrekking tot het land waar zij een asielaanvraag wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In de Dublin III-verordening worden immers de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

Waar hij meent dat er geen garanties geboden worden voor zijn terugkeer naar Zweden, gaat hij er volledig aan voorbij dat de Zweedse autoriteiten op 12.10.2015 instemden met zijn overdracht bij toepassing van artikel 18 (1) (d) van de Dublin-III-Verordening en hun verantwoordelijkheid erkenden.

Deze bepaling luidt als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

Artikel 23.1 van de Dublin III-verordening bepaalt:

“1. Wanneer een lidstaat waar een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, van oordeel is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is overeenkomstig artikel 20, lid 5, en artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), kan hij die andere lidstaat verzoeken de betrokken persoon terug te nemen.”

Er kan aldus worden aangenomen dat de asielaanvraag van de verzoekende partij zal worden behandeld door de lidstaat die heeft ingestemd met haar terugname, te dezen Zweden.

De verzoekende partij toont niet aan dat de Zweedse instanties haar zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Zij zal als asielzoeker gemachtigd zijn te verblijven in Zweden en de volgens de wetgeving voorziene opvang en zorgen kunnen verkrijgen. Zweden ondertekende immers het Vluchtelingenverdrag en is partij bij het EVRM. Er kan van uitgegaan worden dat Zweden het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM nakomt. Zweden is met betrekking tot asielkwesities gebonden door dezelfde internationale verdragen als België en kent net als België, de vluchtelingenstatus of het statuut van subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Dat een eerder door de verzoekende partij in Zweden asielaanvraag werd afgewezen impliceert geenszins dat deze aanvraag niet op een gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Waar verzoeker verwijst naar krantenartikelen, dient te worden opgemerkt dat dit geen gezaghebbende bronnen zijn en geen afbreuk doen aan het expliciet overname akkoord door Zweden voor verzoeker. Deze artikelen maken tonen evenmin aan dat zij van toepassing zijn op “Dubliners”. Zij hebben voornamelijk betrekking op asielzoekers die nog geen asielprocedure in Zweden lopende hebben of die illegaal het Zweedse grondgebied betreden, wat eveneens niet van toepassing is op verzoeker. De kritiek van verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd.

Met zijn betoog waarbij hij wijst op de tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen, zonder *in concreto* elementen voor te leggen die op zijn situatie van toepassing zouden zijn, toont de verzoeker niet aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Zweden heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Evenmin komt uit de lezing van de verschillende krantenartikelen waarnaar hij verwijst een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Zweden naar voren.

Verzoeker maakt voorts met geen enkel concreet element aannemelijk dat hij zulke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moet worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin de verzoeker zal worden opgevangen in Zweden (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, *A.M.E v. Nederland*) en weerlegt hij dus niet wat hierover in de bestreden akte wordt gemotiveerd. De verwijzing naar een artikel *“a reflections on reading Tarakhel: Is ‘How Bad is Bad Enough’ Good Enough?”* doet aan voorgaande vaststellingen niets af.

Waar de verzoeker doorheen het middel verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt erop gewezen dat in een continentale rechtstraditie arresten geen precedentenwerking hebben. Tevens wordt erop gewezen dat de aangehaalde arresten betrekking hebben op de situatie in Italië.

3.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verweerder, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij zijn verwijdering naar Zweden zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. De verzoeker toont niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat de behandeling van asielzoekers in het algemeen en van Dublin-terugkeerders in het bijzonder in Zweden als strijdig met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest moet worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest aantoot.

Evenmin is aangetoond dat de motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de verweerder op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van zijn appreciatiebevoegdheid, tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt derhalve niet.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF